

Komisja uważa, że w świetle orzecznictwa Trybunału (zob. wyrok w sprawie C-463/00 Komisja przeciwko Hiszpanii, wyrok w sprawie C-483/99 Komisja przeciwko Francji, wyrok w sprawie C-503/99 Komisja przeciwko Belgii i wyrok w sprawach połączonych C-282/04 i C-293/04 Komisja przeciwko Niderlandom) wymienione wyżej uregulowania wykraczają poza to, co niezbędne dla ochrony interesu publicznego określonego w art. 1.2 dekretu z 10 czerwca 2004 r., i że są one sprzeczne z art. 56 i 43 WE. Komisja jest zdania, że w przypadku sektorów regulowanych, takich jak sektory energii, gazu i łączności, cel polegający na ochronie istotnych interesów państwa może zostać osiągnięty mniej restryktywnymi środkami, przewidzianymi w dyrektywie 2003/54/CE⁽¹⁾, dyrektywie 2003/55/CE⁽²⁾ czy dyrektywie 2002/21/CE⁽³⁾ oraz w dyrektywach 2002/19/CE⁽⁴⁾, 2002/20/CE⁽⁵⁾, 2002/22/CE⁽⁶⁾ i 2002/58/CE⁽⁷⁾. Komisja stoi na stanowisku, że takie uregulowania zagwarantowałyby ponadto minimum zaopatrzenia na poziomie krajowym i że nie istnieje żaden związek przyczynowy między koniecznością zapewnienia zaopatrzenia w energię, świadczeniem usług użyteczności publicznej a kontrolą struktury udziałów czy zarządzaniem spółką.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, str. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 176, str. 57.

⁽³⁾ Dz.U. L 108, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108, str. 7.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108, str. 21.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 108, str. 51.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 201, str. 37.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-331/07)

(2007/C 247/06)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe i F. Erlbacher)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie podejmując stosownych działań niezbędnych do zaradzenia poważnemu niedoborowi pracowników służb odpowiedzialnych za kontrole weterynaryjne w Grecji, który może zagrażać prawidłowemu i skutecznemu stosowaniu wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów administracyjnych, wymaganych prawem po pierwsze w celu zastosowania się do obowiązku przewidzianego w art. 4 ust. 2 lit. c rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z dnia 30 kwietnia 2004 r. str. 1, będącego przedmiotem sprostowania w Dz.U. L 191 z dnia 28 maja 2004 r. str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem 882/2004”) tj. posiadania dostatecznej liczby odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników, tak aby skutecznie wykonywać kontrole urzędowe, a po drugie w celu zastosowania się do przewidzianego wspólnotowymi przepisami weterynaryjnymi obowiązku finansowania pracowników w liczbie koniecznej do przeprowadzania wymaganych kontroli weterynaryjnych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.

Komisja wskazuje, że wspólnotowe przepisy weterynaryjne nakładają na państwa członkowskie obowiązek przeprowadzenia znacznej liczby kontroli w zakresie przestrzegania przewidzianych prawem warunków i wymogów. Tym samym niektóre przepisy, w szczególności art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 882/2004 przewidują, że państwa członkowskie mają obowiązek posiadania dostatecznej liczby odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników w celu przeprowadzania kontroli weterynaryjnych. Poza tym znaczna część tych przepisów, bądź wyraźnie stanowi o obowiązku przeprowadzania niektórych kontroli weterynaryjnych, których szczególne zasady wykonywania są co do zasady określone, bądź definiuje warunki i wymogi, które z założenia wymagają przeprowadzenia takich kontroli.

Jednakże Komisja opierając się na znacznej liczbie sprawozdań z inspekcji Biura ds. Żywności i Weterynarii („FVO”) podkreśla, że w dniu upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, a nawet po tej dacie, mimo pewnych wysiłków ze strony władz greckich, Republika Grecka nie podjęła wszelkich działań koniecznych w celu usunięcia zarzucanych braków. W istocie poczynając od 1998 r. FVO przeprowadziło w Grecji znaczną ilość inspekcji, podczas których stwierdzono na wszystkich szczeblach administracji istotne niedobory pracowników w służbach odpowiedzialnych za przeprowadzanie urzędowych kontroli przewidzianych w przepisach wspólnotowych. Stwierdzony niedobór był tak poważny, zdaniem ekspertów Komisji, że urzędowe kontrole niezbędne w celu zapewnienia skutecznego stosowania przepisów wspólnotowych w dziedzinie ochrony zwierząt nie mogły być przeprowadzane, programy mające na celu zwalczanie i eliminowanie chorób zwierzęcych nie osiągnęły swoich celów a przepisy w zakresie dobrostanu zwierząt nie były przestrzegane.

Władze greckie nie zastosowały się do większości skierowanych do nich zaleceń lub uczyniły to w niewystarczającym stopniu. Co więcej sprawozdania z inspekcji rysują niepokojący obraz urzędowych kontroli przeprowadzanych w Grecji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 19 lipca 2007 r. — Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG przeciwko Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

(Sprawa C-336/07)

(2007/C 247/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Hannover

Strona skarżąca: Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

Interwenienci: Norddeutscher Rundfunk, Hamburg oraz 39 innych

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy taki przepis jak § 37 ust. 1 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu (Niedersächsisches Mediengesetz) jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli operator sieci kablowej musi wprowadzać do ponad połowy kanałów, które są dostępne i trwale eksploatowane w sposób analogowy w jego sieci, programy — które wprawdzie w odniesieniu do Dolnej Saksonii, a nie całego obszaru — są już rozpowszechniane drogą naziemną zgodnie ze standardem DVB-T?
- 2) Czy taki przepis jak § 37 ust. 1 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli operator sieci kablowej musi wprowadzać programy telewizyjne do jego

analogowych sieci kablowych także na obszarze kraju związkowego, na którym użytkownik końcowy tej sieci mógłby w każdym razie odbierać te same programy telewizyjne drogą naziemną zgodnie ze standardem DVB-T za pomocą anteny naziemnej i dekodera?

- 3) Czy pojęcie „telewizyjne usługi nadawcze” w rozumieniu art. 31 ust. 1 zdanie 1 dyrektywy 2002/22/WE o usłudze powszechnej obejmuje także dostawców oferujących usługi medialne, względnie teledmedia, przykładowo telezakupy?
- 4) Czy taki przepis jak § 37 ust. 2 dolnosaksońskiej ustawy o środkach przekazu jest zgodny z art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/EWG o usłudze powszechnej, jeśli w przypadku niedoboru kanałów właściwy organ krajowy musi określić kolejność wnioskodawców, która prowadzi do pełnego zajęcia kanałów, którymi dysponuje operator sieci kablowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Torino (Włochy) w dniu 25 lipca 2007 r. — Bavaria N.V. i Bavaria Italia s.r.l. przeciwko Bayerischer Brauerbund e.V.

(Sprawa C-343/07)

(2007/C 247/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Torino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bavaria N.V. i Bavaria Italia s.r.l.

Strona pozwana: Bayerischer Brauerbund e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1347/2001⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 2001 r. jest nieważne, ewentualnie w następstwie nieważności innych aktów prawnych, z następujących względów: